

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Instrucțiunile din 19.07.2012

referitoare la aplicarea cerinței de reținere a unui interes economic net în cadrul unei tranzacții de securitizare

Având în vedere următoarele:

- Prevederile art.14-21 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010 privind tratamentul riscului de credit aferent expunerilor securitizate și pozițiilor din securitizare*, cu modificările și completările ulterioare,

- Recomandările privind reținerea unui interes economic net în cadrul tranzacțiilor de securitizare emise de către Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni în *Ghidul privind Articolul 122a din Directiva privind cerințele de capital*,

În baza dispozițiilor art.420 alin.(2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului*, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr.227/2007*, cu modificările și completările ulterioare, Banca Națională a României emite următoarele instrucțiuni:

Partea I

Considerații generale

1. Tranzacțiile care se califică drept operațiuni de securitizare potrivit definiției prevăzute la art.2 alin.(7) lit.a) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, sunt supuse cerinței de reținere a unui interes economic net.

2. În condițiile în care segmentarea riscului de credit are ca obiect titluri de creanță emise de un inițiator sau de mai mulți inițiatori, cum ar fi, de exemplu, obligațiunile garantate, care nu transferă în esență riscul de credit provenind din surse terțe, se consideră că cerința

de reținere a unui interes economic net este îndeplinită automat întrucât riscul de credit este asumat în continuare de inițiator. În opoziție, în cazul în care titlurile de creanță sunt emise în cadrul unei tranzacții de securitizare pentru a transfera riscul de credit provenind din surse terțe -cum ar fi, de exemplu, instrumentele de tip *Credit Linked Note*-, cerința de reținere a unui interes economic net devine aplicabilă.

3. În cazul tranzacțiilor de securitizare derulate prin intermediul unui depozit de securitizare sau al tranzacțiilor care impun o perioadă de acumulare a expunerilor suport anterioară securitizării propriu-zise (*ramp-up period*), aplicarea cerinței de reținere este condiționată de calificarea tranzacțiilor drept securitizare în sensul pct.1.

4. Creditorul inițial prevăzut la art.14 alin.(1) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, este, de regulă, aceeași entitate ca și inițiatorul tranzacției de securitizare.

5. În cazul în care sponsorul unei tranzacții de securitizare nu este o instituție de credit, cerința de reținere a unui interes economic net este îndeplinită, în schimb, fie de inițiator, fie de creditorul inițial.

6. În situația în care, în cadrul unei tranzacții de securitizare, nu este posibilă identificarea unei entități care ar putea să se califice drept creditor inițial, inițiator sau sponsor în conformitate cu *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, cerința de reținere a unui interes economic net este satisfăcută de orice parte implicată în tranzacție care ar îndeplini în mod adecvat un rol similar creditorului inițial, inițiatorului sau sponsorului, dincolo de constrângerile specifice acestor definiții prevăzute în regulamentul menționat.

7. În vederea optimizării gradului de aliniere a intereselor între investitori și inițiatori, sponsori sau creditori inițiali, cerința de reținere poate fi îndeplinită de entități care nu se califică drept inițiatori, sponsori sau creditori inițiali, conform *Regulamentului BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, (cum ar fi, de exemplu, administratorii de active în cadrul securitizărilor de împrumuturi pe termen scurt – *Commercial Loan Obligation*- sau investitorii subordonați implicați în selectarea expunerilor supuse securitizării și în structurarea tranșelor pentru securitizări care au ca obiect expuneri garantate cu ipotecă asupra proprietăților imobiliare comerciale).

8. În sensul punctului 7, entitățile, altele decât inițiatorii, sponsorii sau creditorii inițiali, pot îndeplini cerința de reținere prin intermediul entităților special constituite în scopul securitizării cu rol de inițiator (*originator SPV*). Aceste entități intermediare asigură alinierea intereselor în cadrul tranzacției de securitizare în condițiile în care riscul de credit este asumat și finanțat de alte contrapartide de tipul celor exemplificate la punctul anterior.

9. Cerința de reținere prevăzută la art.14 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, nu este îndeplinită în cazul în care interesul economic net reținut de entitățile special constituite în scopul securitizării cu rol de inițiator este vândut unor terțe părți neimplicate în tranzacția de securitizare respectivă.

Partea II

Roluri asumate de o instituție de credit în cadrul unei tranzacții de securitizare

10. Cerințele prevăzute la art.14-21 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în funcție de rolul instituției de credit în tranzacția de securitizare. În acest sens, instituția de credit poate acționa în calitate de:

- a) investitor în securitizare;
- b) entitate care înregistrează o expunere în raport cu o operațiune de securitizare;
- c) sponsor, inițiator sau creditor inițial al securitizării ori al expunerilor securitizate.

11. Instituțiile de credit furnizoare de facilități de lichiditate care nu sunt eligibile în sensul art.49 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, sunt supuse cerințelor prevăzute la art.14 și art.18 alin.(4) din regulamentul menționat. În situații excepționale în care instituția de credit poate demonstra pe baza unor dovezi solide că facilitățile de lichiditate în cauză nu presupun expunerea la riscul de credit determinat de pierderile înregistrate la nivelul principalului aferent expunerilor securitizate sau pozițiilor din securitizare, cerințele respective nu sunt aplicabile.

12. Instituția de credit care acționează în calitate de contrapartidă în cadrul unei operațiuni de acoperire pentru o securitizare, este supusă cerințelor prevăzute la art.14, art.17 și art.18 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, în condițiile în care este expusă la riscul de credit determinat de pierderile înregistrate la nivelul principalului aferent expunerilor securitizate sau pozițiilor din securitizare (de exemplu, în cazul în care instituția de credit furnizează o îmbunătățire a calității creditului

prin intermediul unui instrument de tip *total return swap* care acoperă riscul de credit aferent expunerilor securitizate sau în cazul în care emite o scrisoare de credit în favoarea unui vehicul constituit în scopul unui program ABCP). În opoziție, cerințele respective nu devin aplicabile în măsura în care instituția de credit nu este expusă la riscul de credit aferent expunerilor securitizate (de exemplu, instituția de credit furnizează un *swap* pe rata dobânzii sau pe valută în cadrul unei securitizări, având ca noțional creanțele securitizate).

13. În cazul în care o instituție de credit acționează într-unul din rolurile menționate la punctele 11 și 12 sau într-un alt rol similar acestora și înregistrează o expunere în raport cu o entitate special constituită în scopul securitizării care implică tranzacții, poziții sau expuneri suport multiple (de exemplu, în cazul în care un vehicul constituit în scopul unui program ABCP achiziționează creanțe de la mai mulți vânzători), această entitate fiind înființată pentru a separa riscul de credit al unei tranzacții suport în raport cu celelalte, cerința de reținere se aplică doar acelor tranzacții, poziții sau expuneri în raport cu care instituția de credit înregistrează expuneri.

14. În situația în care o instituție de credit este expusă la riscul de credit ca urmare a îndeplinirii mai multor roluri din cele menționate la punctele 10, 11 și 12 în cadrul unei operațiuni de securitizare, instituția de credit se asigură că îndeplinește cerințele relevante aferente fiecărui rol, așa cum sunt prevăzute în Anexa nr.1 la prezentele instrucțiuni.

Partea III

Reținerea unui interes economic net

3.1 Aspecte specifice privind asigurarea unui nivel adecvat de reținere

15. Nivelul de reținere nu este afectat de o eventuală amortizare a acestuia prin alocarea fluxurilor de numerar sau prin alocarea pierderilor.

16. În cazul în care expunerile care fac obiectul operațiunii de securitizare provin de la mai mulți inițiatori sau creditori inițiali, reținerea unui interes economic net este îndeplinită de fiecare creditor inițial sau inițiator, proporțional cu valoarea totală a expunerilor securitizate în respectiva tranzacție, pentru care acesta are rolul de inițiator sau creditor inițial. Alternativ, reținerea poate fi îndeplinită de sponsorul tranzacției de securitizare respective.

17. Îndeplinirea cerinței de reținere a unui interes economic net în cadrul unei tranzacții de securitizare de tipul celei menționate la punctul 16 nu poate fi asumată integral de un singur inițiator sau un singur creditor inițial, exceptând securitizările în care inițiatorul sau creditorul inițial este totodată sponsorul operațiunii. În situația în care, într-o tranzacție de securitizare, sunt implicați mai mulți sponsori, iar cerința de reținere este îndeplinită prin intermediul acestora, și nu prin inițiatori sau creditori inițiali, principiul proporționalității la nivelul reținerii pe bază individuală devine aplicabil într-un mod similar celui subliniat în cadrul punctului 16.

18. În cazul în care o tranzacție de securitizare este derulată la nivelul grupului unei instituții de credit, cu implicarea mai multor inițiatori sau creditori inițiali, cerința de reținere se îndeplinește la nivel consolidat. În acest sens, un singur inițiator sau creditor inițial reține un interes economic net în respectiva tranzacție.

19. O instituție de credit expusă la riscul de credit al unei poziții din securitizare are obligația de a se asigura, în cadrul procesului de diligență, că inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial a făcut publică în mod explicit conformarea cu obligația de reținere. În cazul în care inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial nu acționează ulterior în sensul obligației asumate -de exemplu, prin nereținerea interesului economic net, contrar celor comunicate inițial, sau din cauza unor evenimente ori acțiuni neprevăzute în mediul corporativ-, instituția de credit investitoare nu este considerată responsabilă pentru neglijență sau omisiune în îndeplinirea cerinței de diligență în condițiile în care o eventuală încălcare a cerinței de reținere a fost avută în vedere în mod corespunzător în cursul procesului de diligență-de exemplu, prin considerarea oricăror clauze contractuale adecvate care să asigure un anumit tip de angajament de a menține interesul economic net și de a publica informațiile relevante în legătură cu expunerile suport.

20. O instituție de credit investitoare, aflată în situația descrisă la punctul 19, nu este obligată să renunțe la poziția din securitizare pentru care cerința de reținere nu a fost îndeplinită sau să o supună unei ponderi de risc suplimentare.

Instituția de credit investitoare are obligația de a analiza cu atenție eventuale situații anterioare în care același sponsor, inițiator sau creditor inițial a încălcat cerința de reținere; în caz contrar, instituția de credit investitoare poate fi supusă unei ponderi de risc suplimentare.

21. Forma de reținere a unui interes economic net nu poate fi modificată pe parcursul derulării tranzacției de securitizare, în afara unor circumstanțe cu caracter excepțional (de exemplu, în cazul în care restructurarea tranzacției de securitizare este necesară), în care o eventuală modificare este întemeiată și adusă la cunoștință în mod transparent investitorilor. În acest sens, o ajustare sau o reducere a interesului reținut în vederea protejării împotriva unei modificări a perspectivei creditului aferente expunerilor suport nu este întemeiată pentru a schimba forma de reținere. În calitate de investitori, instituțiile de credit tratează cu vigilență cazurile în care inițiatorii, sponsorii sau creditorii inițiali abuzează de posibilitatea de a modifica forma de reținere.

3.2 Definirea și publicarea interesului economic net reținut

22. În cazul în care procentul de reținere este determinat în raport cu valoarea nominală a expunerilor securitizate potrivit art.14 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, aceasta este considerată la valoarea brută, fără a avea în vedere deducerea eventualelor deprecieri sau ajustări de valoare.

23. Interesul economic net se determină în raport cu valoarea nominală a expunerilor și nu în raport cu valoarea noțională a acestora. Pozițiile din securitizare care nu presupun principal (de exemplu, o tranșă reprezentată de marja în exces) nu fac obiectul cerinței de reținere.

24. Reținerea interesului economic net poate fi realizată prin exercitarea uneia dintre opțiunile prevăzute la art. 14 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, și nu prin combinarea acestora. În mod similar, cerința de reținere este îndeplinită doar de o singură entitate, reprezentată fie de inițiator, sponsor sau creditor inițial.

În cazul în care o tranzacție de securitizare implică mai mulți inițiatori sau creditori inițiali, instituția de credit are în vedere punctele 16-18 din prezentele instrucțiuni.

25. Inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial face cunoscută conformarea cu obligația de reținere într-o manieră accesibilă public și formalizată în mod corespunzător. În acest sens, menționarea angajamentului de reținere în prospectul de emisiune a titlurilor din tranzacția de securitizare respectivă poate fi considerată o măsură corespunzătoare, în opoziție cu

comunicarea pe cale orală. Publicarea poate fi realizată în mod particular în situația tranzacțiilor bilaterale sau private.

26. În sensul punctului 25, publicarea se realizează la inițierea tranzacției de securitizare și, ulterior, este confirmată cu aceeași frecvență cu care se realizează raportarea aferentă tranzacției de securitizare, dar cel puțin anual și ori de câte ori se constată încălcarea cerinței de reținere. Frecvența de raportare a tranzacției de securitizare este bazată pe frecvența cu care administratorul de credite, investitorul sau entitatea cu rol de agent și custode raportează, sau cu care orice document similar este publicat.

3.3 Acoperirea și vânzarea interesului reținut

27. În calitate de inițiator, sponsor sau creditor inițial, instituția de credit ia în considerare, prin utilizarea tuturor mijloacelor de care dispune, substanța economică a tranzacției în ansamblul său în evaluarea unei eventuale situații în care tehnicile de diminuare a riscului de credit, operațiunile de acoperire sau pozițiile scurte ar putea compromite îndeplinirea cerinței de reținere a unui interes economic net. În acest sens, nu sunt permise operațiuni de acoperire care ar putea elimina expunerea instituției de credit la riscul de credit al expunerilor securitizate, urmărindu-se totodată ca instituția de credit să dispună de suficientă flexibilitate pentru a administra riscurile provenind din modificări semnificative ale calității creditului aferente claselor de expuneri, garanțiilor sau ale variabilelor macroeconomice în raport cu care instituția de credit este expusă prin activitatea de creditare, activitatea de securitizare sau alte tipuri de activități.

28. Următoarele tipuri de operațiuni de acoperire nu sunt permise:

a) Acoperirea riscului de credit aferent pozițiilor din securitizare care sunt reținute în mod expres pentru a îndeplini cerința de reținere (de exemplu, în cazul în care cerința de reținere este îndeplinită prin exercitarea opțiunilor prevăzute la art.14 alin.(2) lit. a), b) sau d) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, instituția de credit în calitate de inițiator, sponsor sau creditor inițial nu trebuie să cumpere protecție a creditului prin intermediul unui instrument de tip *Credit Default Swap* care are ca obiect poziția reținută).

b) Acoperirea riscului de credit al expunerilor care sunt reținute în mod expres pentru a îndeplini cerința de reținere (de exemplu, în cazul în care cerința de reținere este

îndeplinită prin exercitarea opțiunii prevăzute la art.14 alin.(2) lit. c) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, instituția de credit în calitate de inițiator, sponsor sau creditor inițial nu trebuie să acopere riscul de credit aferent expunerilor reținute, selectate aleatoriu).

29. Operațiunile de acoperire a riscurilor provenind din tranzacțiile de securitizare, altele decât riscul de credit, în care instituția de credit, în calitate de sponsor, inițiator sau creditor inițial, acționează ca o contrapartidă (de exemplu, pentru acoperirea riscului de rată a dobânzii sau a riscului valutar), nu fac obiectul restricțiilor prevăzute la punctul 27.

30. Contractarea unor asigurări externe pentru riscul de credit (de exemplu, asigurarea creanțelor comerciale ca parte a activității operaționale) nu este considerată o operațiune de acoperire a expunerilor suport în măsura în care aceasta se înscrie ca un element prudent și legitim în politica de acordare a creditelor, iar utilizarea sa nu creează o anumită diferențiere (sau aliniere a intereselor) între riscul de credit aferent pozițiilor sau expunerilor reținute și acele poziții sau expuneri care sunt vândute investitorilor. În acest sens, asigurarea creditelor garantate cu ipotecă asupra proprietăților imobiliare nu este considerată o operațiune de acoperire în condițiile în care portofoliul de credite ipotecare securitizate – față de care sunt expuși în egală măsură atât inițiatorul, cât și investitorii,- face obiectul unei astfel de asigurări.

În opoziție, asigurarea este o operațiune de acoperire în cazul în care beneficiază de aceasta doar expunerile reținute în bilanț potrivit prevederilor art.14 alin.(2) lit.c) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, expunerile securitizate rămânând în afara acesteia.

3.4 Cuantificarea interesului reținut

31. Cuantificarea interesului reținut se realizează în momentul derulării tranzacției de securitizare inițiale, în care expunerile fac pentru prima dată obiectul unei astfel de tranzacții, și nu în momentul inițierii expunerilor suport.

32. În cazul în care titlurile obligatare sau alte titluri de creanță aferente tranzacției de securitizare sunt emise sau cumpărate ulterior pe piața secundară de către o instituție de credit investitoare, aceasta are obligația de a se asigura în acel moment că inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial a făcut public faptul că a reținut un interes economic net, în conformitate cu cerințele art.14, art.15, art.20 și art.21 din *Regulamentul BNR-CNVM*

nr.18/16/2010, cu modificările și completările ulterioare. În plus, cuantificarea interesului reținut nu depinde de prețul de achiziție al expunerilor care urmează să fie securitizate, eventualele *discounturi* în raport cu valoarea nominală neafectând calcularea acestuia.

33. Cuantificarea interesului pe bază continuă și reajustarea lui se realizează, de la caz la caz, la nivel de tranzacție, cu accent pe securitizările a căror derulare în timp ar putea afecta nivelul de reținere. În acest sens, o atenție importantă trebuie acordată următoarelor aspecte:

a) Ratele de amortizare a expunerilor care fac obiectul securitizării

În cazul în care inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial îndeplinește cerința de reținere conform art.14 alin.(2) lit.c) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere caracterul aleatoriu al procesului de selecție a expunerilor, rata de amortizare așteptată a expunerilor reținute în bilanț nu trebuie să difere semnificativ de rata de amortizare așteptată corespunzătoare expunerilor din securitizare. Orice diferență ulterioară de la un nivel de reținere de 5% nu conduce în general la o încălcare a cerinței de reținere în condițiile în care rata de amortizare superioară a expunerilor reținute în bilanț, comparativ cu rata de amortizare a expunerilor securitizate, nu este datorată neapărat unor acțiuni întreprinse de inițiator sau caracterului non-aleatoriu al procesului de selecție.

b) Pierderile

Inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial nu trebuie să readucă interesul reținut la nivelul inițial sau să reajusteze valoarea acestuia la cel puțin 5% pe măsură ce expunerile sale înregistrează pierderi sau pierderile sunt alocate pozițiilor reținute în cadrul tranzacției de securitizare. Nivelul de 5% este calculat pe baza valorii nominale a expunerilor securitizate la inițierea tranzacției și nu este afectat de alocarea pierderilor, care, de fapt, reduc nivelul reținerii în timp, în condițiile în care interesul economic net nu este vândut sau supus operațiunilor de acoperire. Acest principiu se aplică indiferent de forma de reținere a interesului.

c) Securitizări reînnoibile

În cazul tranzacțiilor de securitizare care au ca obiect portofolii de expuneri suport cu un nivel fluctuant -de exemplu în cazul expunerilor reînnoibile, al celor supuse unei perioade de acumulare ori de substituție sau al expunerilor al căror nivel se reduce în timp în comparație cu nivelul inițial, cum ar fi situația tranzacțiilor statice-, interesul economic net

poate varia, în general, proporțional cu variația valorii nominale a expunerilor, având în vedere totodată impactul factorilor menționați la lit.b).

d) Caracteristici structurale ale securizărilor

d₁) În cazul în care instituția de credit optează pentru modalitatea de reținere prevăzută la art.14 alin.(2) lit.a), b) și d) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, iar tranzacția de securizare implică diferite caracteristici structurale cum ar fi prioritizarea plăților (*waterfalls*), intervenția unor factori declanșatori care ar putea accelera sau încetini ritmul de amortizare pentru anumite poziții (de ex. un mecanism de tip *turbo* sau o clauză de amortizare anticipată), interesul reținut nu trebuie să fie prioritarizat din perspectiva fluxurilor de numerar aferente fie principalului, fie dobânzii, pentru a beneficia în mod preferențial de o eventuală amortizare anticipată care ar putea conduce la diminuarea lui sub nivelul de 5%. În acest sens, suportul acordat instituției de credit investitoare de către inițiator, sponsor sau creditor inițial prin interesul reținut la inițierea tranzacției nu trebuie să se diminueze disproporționat în raport cu rata de amortizare a expunerilor suport.

d₂) Fluxurile de numerar aferente principalului și dobânzii pot fi utilizate pentru amortizarea expunerilor reprezentate de interesul inițiatorului ulterior amortizării expunerilor reprezentate de interesul investitorului sau simultan, proporțional cu acesta, dar nu în mod accelerat, respectiv anterior acestuia, ceea ce ar genera încălcarea cerinței de reținere.

d₃) În cazul în care instituția de credit optează pentru forma de reținere prevăzută la art.14 alin.(2) lit.d) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, tranșa care suportă prima pierdere poate fi amortizată pe bază proporțională, simultan cu alte tranșe care pot avea un rang superior, chiar și în situația în care tranșa în cauză nu este scadentă mai devreme decât cele vândute sau transferate investitorilor, dar sub rezerva respectării punctului d₂).

34. În cazul în care instituția de credit optează pentru forma de reținere prevăzută la art.14 alin.(2) lit.a) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, cuantificarea interesului reținut poate conduce la un rezultat diferit comparativ cu situația în care aceasta optează pentru forma de reținere prevăzută la art.14 alin.(2) lit.b), c) și d) din regulamentul menționat (de exemplu, în cazul în care tranzacția de securizare beneficiază de efectul unei colateralizări în exces, respectiv a unei valori

nominale a expunerilor securitizate superioare în raport cu valoarea nominală a tranșelor aferente tranzacției de securitizare).

35. Instituția de credit, în calitate de inițiator, sponsor sau creditor inițial, poate îndeplini totodată cerința de reținere a unui interes economic net într-o tranzacție de securitizare pe bază sintetică sau contingentă, echivalentă formelor menționate la art.14 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, cum ar fi, de exemplu, prin emisiunea unei scrisori de credit în favoarea unui program de securitizare, sau prin utilizarea instrumentelor financiare derivate, cum ar fi, de exemplu, prin încheierea unui contract de tip *total return swap* pentru tranșa care suportă prima pierdere, în calitate de furnizor de protecție, respectiv de beneficiar al randamentului aferent elementului de referință.

În acest caz, valoarea interesului reținut trebuie să fie egală cu cea care s-ar obține prin opțiunea directă pentru una din formele explicite prevăzute la articolul menționat.

În plus, entitatea care face obiectul cerinței în cauză trebuie să publice forma de reținere, o eventuală modificare a acesteia în sensul punctului 21, metodologia de calcul, precum și echivalența procesului de cuantificare în raport cu cele mai adecvate forme directe de reținere.

3.5 Forme de reținere

3.5.1 Reținerea unui segment vertical

36. Reținerea unui segment vertical pe baza a cel puțin 5% din valoarea nominală a fiecărei tranșe prevăzută la art.14 alin.(2) lit.a) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, poate fi realizată totodată prin reținerea a cel puțin 5% din riscul de credit aferent fiecărei expuneri securitizate, în condițiile în care riscul de credit al expunerilor reținute este de rang egal sau subordonat riscului de credit al expunerilor securitizate.

37. În cazul în care facilitățile de lichiditate sunt furnizate programelor ABCP, se consideră că cerința de reținere este îndeplinită pe baza unui segment vertical sub rezerva respectării următoarelor condiții:

a) facilitatea de credit acoperă riscul de credit al expunerilor, nefiind limitată doar la acoperirea riscului de lichiditate, de apariție a unor condiții de criză severă pe piață, sau a

altor tipuri de riscuri aferente tranzacțiilor de securitizare, diferite de riscul de credit, ceea ce impune determinarea unei cerințe de capital adecvate;

b) facilitatea acoperă 100% din riscul de credit aferent unor astfel de expuneri¹;

c) clauzele unei astfel de facilități trebuie să asigure permanența acesteia (prin înscrierea ca element contingent în cadrul bilanțului sau prin tragerea sa) pe parcursul perioadei în care inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial are obligația de a îndeplini cerința de reținere prin intermediul facilității pentru pozițiile din securitizare relevante;

d) facilitatea este furnizată de sponsor, inițiator sau creditor inițial (și nu de orice altă entitate); și

e) instituția de credit investitoare, sau cea care înregistrează o expunere în raport cu securitizarea în cauză, are acces deplin la documentația corespunzătoare pentru a verifica îndeplinirea condițiilor de la punctele a-d.

3.5.2 Reținerea interesului inițiatorului

38. Forma de reținere prevăzută la art.14 alin.(2) lit.b) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, poate fi aplicată atât la nivelul tranzacțiilor de securitizare care au ca obiect expuneri reînnoibile, cât și la nivelul tranzacțiilor de securitizare reînnoibile care au ca obiect fie expuneri diferite de cele reînnoibile, fie un portofoliu combinat, format din expuneri reînnoibile și expuneri diferite de acestea.

3.5.3 Reținerea bilanțieră

39. Forma de reținere bilanțieră prevăzută la art.14 alin.(2) lit.c) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, poate fi utilizată atât în cazul securitizărilor sintetice, cât și în cazul securitizărilor tradiționale. Expunerile pe baza cărora se realizează reținerea bilanțieră nu pot face obiectul securitizărilor sintetice, respectiv inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial nu poate beneficia de o eventuală protecție a creditului pentru acestea.

¹ Aceste tipuri de facilități au fost asimilate formei de reținere prevăzute la art. 14 alin.(2) lit.a) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, întrucât practicile curente reflectă rangul superior al acestora în alocarea fluxurilor de numerar (fiind în consecință diferite față de celelalte forme de reținere prevăzute la lit.b-d de la același articol). Totuși, pentru a se califica drept formă de reținere conform lit.a) de la articolul menționat, facilitățile trebuie să acopere 100% din riscul de credit aferent expunerilor din securitizare (luând în considerare poziția de rang superior a acestora în cadrul alocării fluxurilor de numerar). În cazul în care există sau sunt create facilități care nu au un rang superior în alocarea fluxurilor de numerar, acestea pot fi considerate ca îndeplinind cerința de reținere prin forma relevantă, cum

40. În evaluarea caracterului aleatoriu al procesului de selecție a expunerilor, instituția de credit trebuie să ia în considerare atât factori calitativi, cât și factori cantitativi pentru a delimita portofoliul de expuneri, care altfel ar fi fost securitizate, din care sunt extrase expunerile reținute și expunerile securitizate, ceea ce conduce doar la diferențe - deja existente sau ulterioare -, de natură pur aleatoare, între expunerile reținute și cele securitizate. Factori de acest tip pot fi reprezentați de indicatori precum distribuția sau mediile ponderate ori de eventuale clasificări corespunzătoare următoarelor caracteristici ale expunerilor: vechimea, tipul produsului bancar, aria geografică, data inițierii, data scadenței, gradul de acoperire prin garanții, tipul de proprietate, sectorul industrial, rata de acoperire a serviciului datoriei, rata de acoperire a cheltuielilor cu dobânzile, valoarea rămasă de rambursat.

Acești factori de risc trebuie aduși la cunoștință într-o manieră clară investitorilor pentru scopurile procesului de diligență.

41. Cerința privind numărul expunerilor, care altfel ar fi fost securitizate, prevăzută la art.14 alin.(2) lit.c) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, se referă la portofoliul de expuneri potențial securitizate din care sunt selectate în mod aleatoriu expunerile în valoare de 5%, care nu trebuie să conțină mai puțin de 100 de expuneri, și nu la expunerile reținute conform acestei forme de reținere. În plus, procentul expunerilor reținute este calculat sub forma raportului $\frac{5}{100}$, și nu sub forma raportului $\frac{5}{105}$.

42. Sub rezerva numărului minim de expuneri, instituția de credit are în vedere alegerea acestei forme pentru îndeplinirea cerinței de reținere, în special în cazul portofoliilor granulare de expuneri securitizate, astfel încât procesul de selecție aleatoare să nu conducă la porțiuni reținute sau securitizate concentrate în exces.

43. Expunerile selectate aleatoriu care sunt păstrate în vederea îndeplinirii cerinței de reținere trebuie să reprezinte un portofoliu static. În acest sens, sponsorul, inițiatorul sau creditorul inițial are interdicția de a indica expuneri diferite în timp ca fiind cele prin intermediul cărora este respectată cerința în cauză, cu excepția cazurilor în care aceste

ar fi, de exemplu, o facilitate care absoarbe prima pierdere potrivit formei de reținere prevăzute la lit.d) de la articolul menționat.

acțiuni sunt realizate pentru a îndeplini cerințele aferente securitizărilor în care soldul reînnoibil al expunerilor securitizate fluctuează în timp, iar reconstituirea expunerilor corespunzătoare interesului economic net respectă punctul 40 în privința caracterului aleatoriu.

3.5.4 Reținerea tranșei care suportă prima pierdere

44. Forma de reținere prevăzută la art. 14 alin.(2) lit.d) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, se referă, pe lângă păstrarea tranșei care suportă prima pierdere, în cazul în care este necesar, a altor poziții adiacente, de rang superior acesteia, dar de rang egal sau inferior în raport cu oricare dintre pozițiile transferate sau vândute investitorilor.

45. Tranșa care suportă prima pierdere poate consta în expuneri de tipul unei obligațiuni subordonate, a unui fond de rezervă ori a unui element aferent prețului de cumpărare amânat.

În sensul punctului 35, expunerile care suportă prima pierdere pot fi create totodată prin elemente contingente, instrumente financiare derivate sau operațiuni sintetice.

46. Forma de reținere menționată la punctul 44 poate fi realizată nu doar prin păstrarea propriu-zisă a primei tranșe, ci și prin mijloace comparabile, dar nu identice. Cu titlu de exemplificare, inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial poate îndeplini cerința de reținere în acest mod prin colateralizarea în exces a titlurilor de datorie aferente tranzacției de securitizare, iar garanția excedentară reprezintă expunerea inițiatorului, sponsorului sau creditorului inițial la tranzacția de securitizare, care acționează ca un amortizor al primelor pierderi înregistrate la nivelul expunerilor securitizate, destinat protecției titlurilor de datorie emise.

În acest caz, valoarea interesului reținut trebuie să fie egală cu cea care s-ar obține prin opțiunea directă pentru una din formele explicite prevăzute la articolul 14 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare.

În plus, entitatea care face obiectul cerinței în cauză trebuie să publice forma de reținere, metodologia de calcul, precum și echivalența procesului de cuantificare în raport cu cele mai adecvate forme directe de reținere.

47. O scrisoare de credit, o garanție sau o formă similară de protecție a creditului este asimilată formei de reținere menționate la punctul 44 în condițiile în care:

- a) acoperă riscul de credit al expunerilor, nefiind limitată la alte tipuri de riscuri, diferite de cel de credit;
- b) acoperă cel puțin 5% din riscul de credit aferent expunerilor și reprezintă o poziție care acoperă prima pierdere în cadrul tranzacției de securitizare respective²;
- c) acoperă riscul de credit pentru pozițiile din securitizare relevante pe parcursul perioadei în care inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial trebuie să îndeplinească cerința de reținere prin intermediul său;
- d) este furnizată de sponsorul, inițiatorul sau creditorul inițial și nu de altă entitate; și
- e) instituția de credit investitoare, sau cea care înregistrează o expunere la securitizarea în cauză, are acces deplin la documentația corespunzătoare pentru a verifica îndeplinirea condițiilor anterioare.

48. Fondurile de rezervă pot fi asimilate formei de reținere menționate la punctul 44 doar în măsura în care sunt finanțate. În acest sens, doar porțiunea finanțată a unui fond de rezervă, în condițiile în care acesta este finanțat parțial, este asimilată formei de reținere respective; un fond de rezervă nefinanțat sau porțiunea nefinanțată a unui fond de rezervă finanțat parțial, care urmează să fie finanțat (de exemplu, printr-o marjă în exces viitoare) nu poate fi utilizat/ă în vederea îndeplinirii cerinței de reținere.

În plus, un fond de rezervă utilizat în scopul îndeplinirii cerinței de reținere conform formei menționate anterior, trebuie să poată absorbi pierderi înregistrate la nivelul principalului aferent expunerilor suport, nefiind limitat ca utilizare la situațiile care pot conduce la manifestarea unor alte tipuri de riscuri, diferite de riscul de credit, cum ar fi suplimentarea randamentului aferent expunerilor suport, acoperirea deficitului temporar determinat de dobânzi neplătite și a pierderilor generate de condiții de criză severă pe piață.

49. În cazul anumitor tranzacții de securitizare, cum ar fi programele ABCP, inițiatorul sau creditorul inițial poate reține un interes economic net conform formei precizate la punctul 44 în condițiile în care vinde expunerile cu un *discount* rambursabil de cel puțin 5%. În acest sens, operațiunile de vânzare a creanțelor cu *discount* efectuate pentru scopurile riscului de credit, fac obiectul reținerii, în opoziție cu cele efectuate în scopuri de finanțare.

² În anumite cazuri, cum ar fi programele ABCP, poate reprezenta o expunere care acoperă a doua pierdere la nivelul global al programului de securitizare, din moment ce expunerea care acoperă prima pierdere la nivelul tranzacției care stă la baza programului este asumată de inițiatorii sau creditorii inițiali ai expunerilor suport.

În măsura în care *discounturile* de achiziționare, realizate în cazul vânzărilor de creanțe pentru scopurile riscului de credit, nu sunt rambursabile, acestea nu sunt tratate ca tranșe care suportă prima pierdere, nefiind asimilate formei de reținere menționate la punctul 44.

3.6 Aplicarea multiplă a cerinței de reținere

50. În situația unei tranzacții de resecuritizare, cerința prevăzută la art.14 alin.(1) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, este aplicabilă doar în cazul celui de-al doilea nivel al tranzacției, respectiv cel în care instituția de credit investește, și nu în cazul primului nivel, compus din poziții din securitizare suport pentru cel de-al doilea.

Reținerea multiplă nu este obligatorie în virtutea regulamentului menționat, dar se poate produce ca un rezultat al procesului de resecuritizare sau al structurii juridice de ansamblu a tranzacției ori a cadrului legal al operațiunilor în cauză la nivel de jurisdicție care impune prezența a două sau a mai multor entități special constituite în scopul securitizării, fie ca urmare a necesității ca acestea să îndeplinească diferite roluri- în calitate de debitor și în calitate de emitent-, fie ca urmare a structurii de co-finanțare.

51. Instituțiile de credit trebuie să acorde o atenție deosebită utilizării entităților intermediare menționate la punctul 50. În acest sens, instituțiile de credit nu trebuie să investească în structuri care pot rezulta în subminarea substanței economice a cerinței de reținere.

52. Instituția de credit investitoare într-o resecuritizare nu are obligația de a se asigura de îndeplinirea cerinței de reținere aferente primului nivel compus din poziții din securitizare suport, ci doar în cazul celui de-al doilea nivel.

53. Fără a aduce atingere punctului 51, instituția de credit investitoare poate lua în considerare respectarea cerinței de reținere în cazul primului nivel pentru scopurile analizei de credit prevăzute la art.17 și art.18 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare.

În calitate de sponsor sau inițiator, instituția de credit poate acționa în mod similar pentru scopurile art.20 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare.

3.7 Alte aspecte privind interesul economic net

54. Nivelul interesului economic net poate fi superior valorii de 5%.

55. În cazul în care expunerile, creanțele sau fluxurile de numerar securitizate constau în sau includ elemente netrase, nerealizate, contingente sau viitoare, cerința de reținere de 5% se aplică pe baza unei ajustări dinamice. În acest sens, reținerea se produce doar ulterior momentului în care aceste elemente sunt trase, realizate, convertite sau primite și nu anterior acestuia. Cu titlu de exemplificare, pentru securitizările expunerilor reînnoibile, aria de aplicabilitate a reținerii este limitată inițial la soldul rămas de rambursat al creanțelor, și nu la soldurile/limitele integrale aflate la dispoziția debitorilor, dar ulterior se extinde pe măsură ce soldurile/limitele sunt trase, prin redimensionarea interesului inițiatorului.

56. Indiferent de forma de reținere, sponsorul, inițiatorul sau creditorul inițial poate utiliza expunerile sau pozițiile reținute ca protecție finanțată pentru scopurile finanțării garantate în măsura în care clauzele contractuale aferente acestui tip de finanțare nu permit transferul riscului de credit al acestor expuneri sau poziții către terțe părți.

57. În sensul punctului 56, interdicția de a supune interesul economic net operațiunilor de vânzare prevăzută la art.14 alin.(3) și (4) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, nu împiedică utilizarea interesului pentru finanțarea garantată în cadrul tranzacțiilor de răscumpărare aferente *acordurilor repo* în condițiile în care partea care reține interesul nu transferă riscul de credit al interesului reținut, cum ar fi cazul *acordurilor repo* standard (*TBMA/ISMA Global Master Repurchase Agreement*) derulate pe baza unor termeni comerciali.

58. Punctele 56 și 57 se aplică în mod similar formei de reținere prevăzute la art.14 alin.(2) lit.c) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, indiferent dacă expunerile în cauză sunt utilizate ulterior pentru scopuri de finanțare structurată sau nestructurată.

3.8 Aplicarea cerinței de reținere în condițiile supravegherii pe bază consolidată

59. În aplicarea art.15 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care, ca urmare a unei divizări ulterioare, entitatea care

a reținut interesul nu mai face parte din grup, una sau mai multe alte entități din grup sunt obligate să dobândească expuneri în tranzacția de securitizare pentru a asigura conformarea pe bază continuă cu cerința de reținere.

60. Cerința de reținere poate fi îndeplinită la nivel consolidat de inițiatori sau creditori inițiali care nu sunt instituții de credit.

61. O instituție de credit este expusă la riscul de credit al unei poziții din securitizare atât ca urmare a propriilor activități, cât și ca urmare a activităților relevante desfășurate de orice entitate legată de aceasta (autorizată sau neautorizată), care face obiectul supravegherii consolidate.

În cazul în care expunerea este înregistrată în portofoliul de tranzacționare al unei alte entități din grup, instituția de credit face obiectul punctelor 67-91 din prezentele instrucțiuni.

62. Art.14 alin.(4) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător atât la nivel consolidat, cât și la nivel individual.

3.9 Excepții de la cerința de reținere

63. În aplicarea art.16 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, excepțiile prevăzute se limitează strict la aria cerinței de reținere, nefiind aplicabile pentru scopurile art.17-21 din regulamentul menționat.

Tranzacțiile prevăzute la art.16 alin.(2) lit.a) din regulamentul menționat se extind la nivelul tuturor pozițiilor din activitățile de tranzacționare aferente portofoliului pe bază de corelație, iar indicii CDX and iTraxx sunt exemple în sensul excepției menționate.

64. Instrumentele de tip *Credit Default Swap* sunt supuse cerințelor prevăzute la art.14-21 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, doar în măsura în care reprezintă poziții din securitizare. În acest sens, furnizarea de protecție în cadrul unui program de tip *Collateralized Debt Obligation* prin intermediul instrumentului în cauză face obiectul reținerii, în opoziție cu furnizarea unei protecții similare unei societăți, diferite de clasa expunerilor reprezentate de poziții din securitizare.

65. În aplicarea art.6 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, instituția de credit nu trebuie să furnizeze protecție a riscului de credit pentru poziții din securitizare rezultate din securitizări la nivelul cărora cerința de reținere nu a fost îndeplinită. În acest sens, următoarele aspecte referitoare la cumpărarea și, respectiv, furnizarea de protecție sunt avute în vedere:

- a) În situația în care o instituție de credit cumpără protecție pentru o securitizare, cerința de reținere a unui interes economic net nu devine aplicabilă;
- b) În situația în care o instituție de credit furnizează protecție pentru o securitizare, cerința de reținere a unui interes economic net devine aplicabilă;
- c) În cazul unui instrument de tip *Credit Default Swap*, cerința de reținere devine aplicabilă în condițiile utilizării acestuia pentru acoperirea unei poziții din securitizare în măsura în care instituția de credit vinde protecție prin intermediul acestuia, ceea ce conduce la înregistrarea unei expuneri față de securitizare; în opoziție, cerința nu devine aplicabilă pentru cumpărarea de protecție, în virtutea transferului riscului aferent expunerii.

Partea IV

4.1 Procesul de diligență

66. Pentru scopurile prezentelor instrucțiuni, procesul de diligență nu este limitat la sensul cu care este utilizat în scopuri de audit sau juridice. În acest sens, procesul include analiza de credit, administrarea riscului și activități similare, de tipul celor precizate la art.17 și 18 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare.

67. Ulterior investiției, instituția de credit revizuieste gradul de conformare cu cerințele art.17 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care:

- a) a intervenit o modificare importantă în comportamentul pozițiilor sau expunerilor;
- b) se produc anumite evenimente cu un potențial impact asupra securitizării (de exemplu, activarea anumitor clauze contractuale în cazul apariției unor evenimente declanșatoare sau intrarea în insolvență a inițiatorului, a sponsorului ori a creditorului inițial);
- c) analiza derulată inițial nu mai este adecvată din motive care pot include actualizarea politicilor și procedurilor aplicate la nivelul portofoliului de tranzacționare și afara portofoliului de tranzacționare; sau
- d) apar schimbări în profilul de risc al investiției.

68. În calitate de investitori, instituțiile de credit iau o decizie în privința investiției doar în baza unui proces de diligență minuțios. În acest sens, acestea nu investesc în securitizări pentru care nu dispun de informații adecvate, care să permită desfășurarea unui proces de diligență temeinic, așa cum este prevăzut la art.17 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare.

69. În cazul expunerilor care nu au făcut încă obiectul securitizării, cum ar fi cele înregistrate pe parcursul perioadei de acumulare a portofoliului suport anterioare securitizării propriu zise (*ramp-up period*) sau cele rezultate ca urmare a procesului de substituție la nivelul unei securitizări reînnoibile existente, în absența informațiilor cu privire la expunerile efectiv securitizate sau care urmează să fie securitizate, procesul de diligență este îndeplinit pe baza criteriilor de eligibilitate a expunerilor.

70. În cazul în care pozițiile sunt incluse în portofoliul de tranzacționare, cerințele art.17, art.18 și art.19 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, sunt considerate ca fiind îndeplinite la nivel general prin conformarea cu prevederile relevante pentru surprinderea riscurilor aferente pozițiilor în cauză din Anexa V la *Regulamentul BNR-CNVM nr. 22/27/2006 privind adecvarea capitalului instituțiilor de credit și al firmelor de investiții*, cu modificările și completările ulterioare³.

71. În aplicarea art.17, art.18 și art.19 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, instituția de credit administrează aceleași politici și proceduri de ordin general la nivelul pozițiilor din securitizare din portofoliul de tranzacționare și din afara portofoliului de tranzacționare.

72. Fără a aduce atingere punctului 71, în anumite circumstanțe, instituția de credit aplică, în temeiul unei justificări corespunzătoare, politici și proceduri diferite în funcție de apartenența pozițiilor la cele două tipuri de portofolii și/sau de profilul de risc diferit al investiției, în măsura în care o astfel de diferențiere este adecvată. În acest sens, instituția

³ Anexa V la regulamentul menționat permite determinarea cerințelor de capital aferente portofoliului pe bază de corelație prin utilizarea unor diverse abordări. O instituție de credit poate utiliza prevederile Anexei V pentru conformarea cu cerințele art.17 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, în funcție de profilul de risc al portofoliului său pe bază de corelație, nefiind constrânsă de cerințele minime prevăzute în Anexa V rezultate din abordarea cerințelor de capital corespunzătoare aceluiași portofoliu pe bază de corelație. În cazul în care abordarea utilizată de instituția de credit nu conduce la o înțelegere deplină și detaliată a profilului de risc al investiției sale în poziții securitizate, aceasta ia măsuri suplimentare pentru a asigura conformarea cu cerințele relevante prevăzute la art.14-21 din regulamentul menționat.

de credit ia în considerare factorii relevanți (cum ar fi dimensiunea pozițiilor, impactul asupra bazei de capital în cazul unei perioade de criză sau a concentrării unui risc la nivelul unei tranzacții, a unui emitent sau a unei clase de active specifice) care afectează profilul de risc al portofoliilor și al pozițiilor.

Cu titlu de exemplu, în cadrul departamentului de tranzacționare al unei instituții de credit, ca parte a activității sale de formator de piață, se pot primi solicitări din partea clienților în vederea plasării unor ordine de cumpărare pentru produse de tip *basket*, compuse din poziții din securitizare, în cazul cărora cerințele specifice prevăzute la art.17, art.18 și art.19 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi îndeplinite separat, pentru fiecare din pozițiile incluse în produsul respectiv, din motive ce țin de intervalul de timp scurt, întârzieri inevitabile de ordin operațional în obținerea informațiilor necesare, sau existența unor lacune iremediabile sau inconsistente în accesul informațional.

În cazul în care aceste exceptări nu au un caracter material pe fondul agregării mai multor poziții în cadrul produsului de tip *basket* sau al profilului de risc al portofoliului de tranzacționare la nivel global, instituția de credit poate acționa în continuare în vederea creării unei piețe secundare pentru aceste poziții, în condițiile în care, conform art.17, art.18 și art.19 alin.(2) din regulamentul menționat, aceasta:

- dispune de un cadru adecvat de politici și proceduri formale pentru controlul exceptărilor în cauză,
- urmează un proces prudent de analiză și înregistrare a exceptărilor și
- se asigură că exceptările sunt pe măsura profilului de risc al portofoliului de tranzacționare.

73. Intensitatea procesului de diligență în raport cu fiecare din elementele prevăzute la art.17 alin.(1), art.18 și art.19 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, poate varia în funcție de profilul de risc și de elementele specifice ale portofoliului de tranzacționare în raport cu afara portofoliului de tranzacționare.

În acest sens, în conformarea cu cerința prevăzută la art.17 alin.(1) lit.f) din regulamentul menționat, atât necesitatea (din punctul de vedere al caracterului material), cât și verosimilitatea (din punctul de vedere al orizontului de timp) diferă în funcție de portofoliul de tranzacționare și, respectiv, afara acestuia. În opoziție, pentru cerința prevăzută la art.17 alin.(1) lit.d) din regulamentul menționat, modalitățile de conformare nu diferă în mod semnificativ în raport cu tipul portofoliului, prezumând că informațiile în

cauză sunt disponibile fără restricție pentru tranzacțiile publice anterioare ale aceluiași inițiator sau sponsor.

74. Instituțiile de credit menționează în cadrul politicii aferente portofoliului de tranzacționare circumstanțele care determină o schimbare proporțională în procesul de diligență.

75. În aplicarea cerințelor prevăzute la art.17 alin.(1) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, pentru scopurile procesului de diligență, instituția de credit ia în considerare următoarele elemente:

a) pentru litera a) și c), substanța -contractuală sau de altă factură- și natura publicării realizate de inițiator, sponsor sau creditor inițial privind menținerea unui interes economic net și asigurarea accesului la datele relevante aferente expunerilor suport pe bază permanentă;

b) pentru litera b), un eșantion al caracteristicilor de risc manifestate de pozițiile din securitizare pe bază individuală, cum ar fi rangul tranșei, particularitățile fluxului de numerar, ratingul, istoricul înregistrat la nivelul comportamentului tranșelor similare, clauzele contractuale ale titlului obligatar, îmbunătățirea calității creditului;

c) pentru litera c), un eșantion al caracteristicilor de risc manifestate la nivelul expunerilor suport, cum ar fi cele exemplificate la art.18 din regulamentul menționat, cu mențiunea că acestea sunt adecvate mai ales pentru scopurile clasei de expuneri garantate cu ipotecă asupra proprietăților imobiliare locative, iar investitorii au obligația de a utiliza indicatori de evaluare cantitativă comparabili în situația altor clase de expuneri;

d) pentru litera f), aspectele prevăzute sunt relevante mai ales în cazul securitizării expunerilor cu un nivel de granularitate scăzut, în care evaluarea garanției imobiliare este o componentă cheie a analizei de credit, cum ar fi expunerile sub forma creditelor ipotecare, în opoziție cu expunerile sub forma cardurilor de credit, în care împrumuturile nu beneficiază de efectul unei garanții;

e) pentru litera g), un eșantion al caracteristicilor structurale care manifestă un impact semnificativ asupra comportamentului poziției din securitizare, cum ar fi prioritizarea fluxurilor de numerar, factorii declanșatori, contractele *swap*, facilitățile de lichiditate, fondurile de rezervă, garanțiile, mecanismele de suport ale sponsorului.

76. În calitate de investitor, instituția de credit îndeplinește obligația de diligență prevăzută la art.17 alin.(1) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și

completările ulterioare, fără a încălca alte prevederi ale cadrului legal sau de reglementare, cum ar fi cele referitoare la abuzul pe piață sau la restricțiile de confidențialitate.

77. În condițiile externalizării anumitor aspecte operaționale, cum ar fi colectarea datelor, procesul de diligență rămâne în continuare în responsabilitatea și controlul instituției de credit, care nu este exonerată de obligația de a înțelege și evalua riscul aferent pozițiilor din securitizare.

4.2 Simulări de criză

78. În sensul celor prevăzute la art.17 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, instituția de credit derulează simulări de criză conform instrucțiunilor emise de Banca Națională a României în acest scop.

În cazul utilizării modelelor financiare dezvoltate de o instituție externă de evaluare a creditului, instituția de credit operează activ ea însăși aceste modele, având capacitatea de a modifica în mod corespunzător variabilele de intrare și gradul de severitate a condițiilor de criză.

Instituția de credit nu se bazează pe ratingul furnizat de modelul respectiv în condițiile în care acesta este produs ca urmare a operării modelului de către instituția externă de evaluare a creditului, și nu de instituția de credit însăși.

79. Sub rezerva respectării cerințelor prevăzute la art.17 alin.(2), teza a doua din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, instituțiile de credit pot utiliza modelele financiare dezvoltate de alte entități decât instituțiile externe de evaluare a creditului, cum ar fi cele elaborate de firme specializate în livrarea acestor servicii sau de furnizori de tehnologii și *softuri* în domeniul financiar.

4.3 Frecvența și intensitatea monitorizării expunerilor și pozițiilor

80. Evaluarea formală a gradului de conformare cu prevederile referitoare la monitorizarea pe bază continuă de la art.18 alin.(1) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, se realizează cu o frecvență cel puțin anuală.

În plus, evaluarea în cauză se realizează ori de câte ori intervine o modificare semnificativă în comportamentul expunerilor sau pozițiilor, sau se produc anumite evenimente cu impact asupra securitizărilor, cum ar fi activarea anumitor clauze contractuale în cazul apariției

unor evenimente declanșatoare ori intrarea în insolvență a inițiatorului, sponsorului sau creditorului inițial.

4.4 Aplicarea unor ponderi de risc suplimentare pentru încălcarea cerințelor aferente procesului de diligență și comunicare a interesului reținut

81. În sensul celor prevăzute la art.18 alin.(5) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, ponderea de risc totală aplicabilă se determină potrivit următoarei formule:

$$RW_{TOTAL} = MIN \left(12,5, \quad RW_{Original} \times (1 + ((2,5 + (2,5 * IncalcareDurata_{Ani})) \times (1 - Art.16_Exc_{Pct}))) \right)$$

unde

RW_{TOTAL} = Ponderea de risc totală (ponderea de risc inițială, plus ponderea de risc suplimentară)

$RW_{Original}$ = Ponderea de risc inițială care s-ar aplica pozițiilor corespunzătoare din securitizare, în lipsa prevederilor art.18 alin.(5) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare

$IncalcareDurata_{Ani}$ = Durata perioadei (exprimată în ani) de-a lungul căreia s-a produs încălcarea cerințelor art.17, art.18 și art.20 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare

$Art.16_Exc_{Pct}$ = Excepțiile prevăzute la art.16 și art.18 alin.(6) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare

82. În sensul punctului 81:

- variabila $IncalcareDurata_{Ani}$ se exprimă sub forma unui număr întreg, multiplu de 12 luni, rotunjit descendent în sensul celei mai apropiate perioade corespunzătoare. În funcție de natura încălcării cerințelor în cauză și de specificul circumstanțelor, variabila menționată anterior este măsurată atât pe baza momentului inițial din care se produce

încălcarea, cât și pe baza altor repere temporale, cum ar fi momentul în care Banca Națională a României sau instituția de credit identifică o asemenea încălcare ori momentul achiziționării poziției sau asumării expunerii de către instituția de credit. În acest sens, această variabilă ia valoarea 0 pentru o încălcare de mai puțin de 12 luni, 1 pentru o încălcare de mai mult de 12 luni, dar mai puțin de 24 luni, 2 pentru o încălcare de mai mult de 24 luni, dar mai puțin de 36 de luni, ș.a.m.d;

- valorile fixe pentru variabila *Art.16_ExcPct* sunt: 0,5 pentru excepțiile prevăzute la art.16 alin.(1) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, și 0,25 pentru excepțiile prevăzute la art.16 alin.(2) din același regulament.

83. În cazul unei încălcări de 2 ani a cerințelor prevăzute la art.17, art.18 și art.20 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, pentru o poziție din securitizare căreia inițial i s-a atribuit ponderea de 7%, dar care face obiectul excepțiilor menționate la art.16 alin.(1) din regulamentul menționat, ponderea de risc totală se determină astfel:

$$RW_{TOTAL} = MIN(12,5, 0,07 \times (1 + ((2,5 + (2,5 \times 2)) \times (1 - 0,5)))) = 33,25\%$$

În mod similar, pentru o securitizare la nivelul căreia se înregistrează o încălcare de 6 ani și căreia inițial i se atribuie o pondere de 60%, dar care nu face obiectul excepțiilor menționate anterior, ponderea totală se determină sub forma:

$$RW_{TOTAL} = MIN(12,5, 0,6 \times (1 + ((2,5 + (2,5 \times 6)) \times (1 - 0)))) = 1,110\%$$

În măsura în care situația nu se remediază de-a lungul celui de-al șaptelea an, valoarea ponderii de risc totale este supusă limitei prevăzute la art.18 alin.(5) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, respectiv:

$$RW_{TOTAL} = MIN(12,5, 0,6 \times (1 + ((2,5 + (2,5 \times 7)) \times (1 - 0)))) = 1,250\%$$

84. Conformarea ulterioară cu cerințele menționate la punctul 83 conduce la eliminarea ponderii de risc suplimentare.

În situația în care se produce o încălcare, urmată de o remediere și, ulterior, de o altă încălcare, ponderile de risc suplimentare variază în mod corespunzător, fiind determinate pe baza momentelor efective de la care se constată o nouă încălcare.

85. În funcție de tipul încălcării și de circumstanțele în care aceasta se produce, Banca Națională a României poate impune:

- a) în sensul celor prevăzute la art.18 alin.(5) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, o pondere de risc suplimentară peste valoarea de 250%;
- b) o frecvență diferită de cea anuală pentru determinarea duratei de încălcare a cerințelor menționate la punctul 82 în vederea calculării ponderii de risc suplimentare progresive;
- c) valori oscilante, diferite de nivelurile fixe menționate la punctul 82, pentru variabila *Art.16_ExcPct*;
- d) ponderi de risc suplimentare obținute pe baza unor abordări care modifică variabilele de intrare și calculele menționate la punctul 82, cum ar fi conceperea acestor ponderi ca o funcție liniară în raport cu numărul încălcărilor identificate, și nu în raport cu timpul.

86. Ponderile de risc suplimentare se aplică fie unei singure poziții din securitizare, fie mai multor poziții, în măsura în care cerințele neîndeplinite, legate de orice aspect important, vizează tranzacții individuale sau tranzacții similare din aceeași clasă de active, unitate operațională sau orice altă combinație a acestora.

În situația în care nu respectă cerințe la nivelul unei tranzacții individuale, instituția de credit aplică o pondere de risc suplimentară tuturor expunerilor rezultate din aceeași tranzacție.

87. Instituția de credit nu aplică în mod automat ponderi de risc suplimentare tuturor pozițiilor din securitizare din cauza încălcării cerințelor la nivelul unei singure poziții.

Odată ajunsă la scadență sau vândută, poziția din securitizare în cauză nu mai face obiectul unei ponderi de risc suplimentare. În opoziție, în sensul punctului 86, pozițiile similare acesteia, care nu sunt încă scadente sau nu sunt vândute, continuă să facă obiectul ponderii de risc suplimentare.

88. Ponderile de risc suplimentare nu se aplică în cazurile în care cerințele sunt încălcate ca urmare a unor situații aflate în afara controlului instituției de credit, cum ar fi:

- a) sponsorul, inițiatorul sau creditorul inițial nu mai poate menține pe bază permanentă expunerea reținută din motive legate de insolvența acestuia;
- b) sponsorul, inițiatorul sau creditorul inițial nu respectă ulterior, în mod deliberat sau involuntar, angajamentul inițial de reținere.

89. În sensul celor precizate la punctele 19 și 88, acțiunile care sunt în afara controlului instituției de credit nu dovedesc neglijența sau omisiunea acesteia în măsura în care instituția de credit se asigură, prin procesul de diligență, de faptul că inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial a făcut public angajamentul de a reține un interes economic net în securitizare și de a pune la dispoziția investitorului suficiente informații pentru a-i permite îndeplinirea cerințelor prevăzute la art.17 și art.18 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare.

90. În situațiile menționate la punctul 88, instituția de credit nu este obligată să renunțe la poziția din securitizare, dar ia în considerare realizarea unor ajustări în procesul de administrare a acestor expuneri. În plus, în sensul punctului 20, în eventualitatea unei decizii de a investi ulterior în securitizări care au același inițiator, sponsor sau creditor inițial, instituția de credit acordă o atenție importantă posibilității ca acesta să manifeste comportamente similare. În caz contrar, Banca Națională a României impune ponderi de risc suplimentare.

91. Ponderile de risc suplimentare se aplică, de la caz la caz, atât pozițiilor din portofoliul de tranzacționare, cât și celor din afara acestuia. (

92. În aplicarea art.18 alin.(5) și a art.17 alin.(1) lit.a) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, ponderea de risc suplimentară se aplică inclusiv ca urmare a neîndeplinirii cerințelor prevăzute la art.14 alin.(1) din regulamentul menționat.

93. În condițiile nerespectării prevederilor art.20 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, ponderea de risc suplimentară vizează instituțiile de credit care acționează în calitate de inițiator sau sponsor, având ca obiect poziția sau expunerea reținută de inițiator sau sponsor la nivelul tranzacției de securitizare în cauză. În acest sens, ponderea de risc suplimentară se aplică într-un mod similar situației în care instituția de credit vizată investește sau înregistrează o expunere în securitizarea respectivă.

4.5 Aplicarea unor criterii solide și bine definite

94. Fără a aduce atingere art.19 alin.(1) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, criteriile de acordare a creditelor aferente expunerilor securitizate și celor reținute în bilanț nu sunt identice în toate privințele, din motive ce pot ține de:

- a) creditarea debitorilor prin intermediul unor filiale diferite sau entități legate ale instituției de credit;
- b) criteriile specifice aferente analizei de credit pentru anumite produse de creditare, care pot fi adăugate sau eliminate astfel încât expunerile suport în cauză să respecte condițiile necesare pentru a fi vândute în cadrul tranzacției de securitizare, pe care, altfel, instituția de credit nu ar intenționa să le aplice împrumuturilor reținute în bilanț;
- c) securitizări care au ca obiect credite acordate de un inițiator, sponsor sau creditor inițial, diferit de instituția de credit care acționează în calitate de inițiator sau sponsor în raport cu tranzacția de securitizare, cum ar fi cazul programelor ABCP. În acest caz, procesul de aprobare a creditelor nu este realizat de sponsorul sau inițiatorul tranzacției de securitizare, care de altfel nici nu are obligația de a-l îndeplini la rândul său, ci de inițiatorii sau creditorii inițiali ai expunerilor suport.

95. În situația descrisă la punctul 94 lit.c), aplicarea criteriilor precizate la art.19 alin.(1) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, se realizează în baza unei arii mai limitate de informații decât în cazul în care instituția de credit ar fi acordat ea însăși creditele.

96. Instrucțiunile de la punctul 95 nu exonerează instituția de credit în cauză de obligația de a depune toate eforturile pentru a obține informațiile necesare în vederea îndeplinirii unui proces de diligență solid pentru expunerile care urmează să fie securitizate. În plus, instituția de credit este în continuare responsabilă de îndeplinirea în sens larg, la nivel principal, a cerințelor prevăzute la art.19 alin.(1) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare.

97. În sensul punctului 94 lit.c), în situația în care instituția de credit în calitate de inițiator sau sponsor în securitizare, nu acordă credite de tipul celor care fac obiectul securitizării, aceasta dispune de suficientă înțelegere pentru a evalua măsura în care criteriile de acordare a creditelor care urmează să fie securitizate, pot fi considerate ca solide și bine definite, fără a referi neapărat propriile criterii de natură similară.

98. În aplicarea art.19 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care o instituție de credit face parte dintr-un sindicat sau un grup similar cu rol de subscriere în titlurile emise (de exemplu, în situația în care securitizarea are ca obiect creanțe achiziționate de la terțe părți), instituția de credit aplică aceleași standarde de analiză, indiferent de sursa externă a creanțelor suport, de apartenența pozițiilor din securitizare la portofoliul de tranzacționare sau în afara celui de tranzacționare și de scadența scurtă a expunerii, care ar fi limitată la perioada de subscriere.

4.6 Publicarea interesului reținut, a datelor și a informațiilor relevante

99. În sensul celor precizate la punctele 66-74, instituția de credit cu rol de sponsor sau inițiator publică toate informațiile necesare investitorului în vederea conformării cu aspectele referitoare la amploarea, profunzimea și frecvența analizei prevăzute la art.17 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare. În plus, instituția de credit poate îndeplini obligațiile prevăzute la art.20 din regulamentul menționat prin utilizarea unor formulare de raportare și publicare acceptate la nivel general de participanții de pe piață în condițiile în care aceste formulare permit îndeplinirea cerințelor corespunzătoare de publicare.

100. În aplicarea art.20 alin.(1) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, instituția de credit cu rol de inițiator sau sponsor publică informații pentru a confirma respectarea pe bază continuă a angajamentului de reținere a unui interes economic net în respectiva tranzacție de securitizare.

101. Fără a aduce atingere punctului 100, instituția de credit cu rol de inițiator sau sponsor nu are obligația de a furniza informații în sensul precizării valorii nominale curente, a valorii de piață curente sau a oricăror deprecieri sau reduceri a interesului reținut.

102. În aplicarea art.20 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, accesul imediat se reflectă în obținerea acestuia fără restricții excesive legate de documentare, înțelegere, utilizare, costuri sau de alți factori care ar împiedica accesul la informație, astfel încât investitorul să nu întâmpine dificultăți în îndeplinirea obligației de diligență.

103. Fără a aduce atingere art.20 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, instituția de credit cu rol de sponsor sau inițiator determină nivelul de agregare a datelor furnizate în funcție de informația necesară investitorului în vederea îndeplinirii cerințelor prevăzute la art.17 și art.18 din regulamentul menționat, precum și de specificul anumitor circumstanțe.

104. În sensul punctului 103, instituția de credit cu rol de sponsor sau inițiator furnizează informațiile în cauză la nivelul unui grup de expuneri în măsura în care publicarea informațiilor la nivelul expunerii individuale nu este adecvată, cum ar fi securitizările cu un volum mare de expuneri și un nivel de granularitate ridicat. În opoziție, instituția de credit furnizează informațiile respective la nivelul expunerii individuale în măsura în care acest nivel este necesar investitorului pentru scopurile procesului de diligență, mai ales în situația securitizărilor care au ca obiect expuneri cu un nivel scăzut de granularitate și cu un grad ridicat de concentrare.

105. În vederea conformării cu cerințele de publicare prevăzute la art.20 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, instituția de credit cu rol de sponsor sau inițiator furnizează informații fără a încălca în mod direct sau indirect alte prevederi ale cadrului legal sau de reglementare, cum ar fi cele referitoare la abuzul pe piață sau la restricțiile de confidențialitate, inclusiv (dar nefiind limitate la) cele referitoare la protecția clienților și consumatorilor.

Partea V

Aria de aplicare a cerințelor art.14-20 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare

106. În aplicarea art.21 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, securitizările existente includ tranzacții de securitizare inițiate înainte de 1 ianuarie 2011. În acest sens, este relevantă existența unui program sau a unei scheme de securitizare la acest moment, și nu a datoriilor aferente programului în sine, cum ar fi titlurile obligatate în curs de emisiune.

107. Analog punctului 106, modificări la nivelul expunerilor suport și nu la nivelul titlurilor obligatate în cadrul unei securitizări existente determină aplicarea art.14-20 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare. În

acest sens, securitizarea existentă în care titlurile obligatate se reînnoiesc, dar activele suport încetează să se reînnoiască, respectiv nu există expuneri suport noi, nu face obiectul articolelor menționate.

108. Data la care instituția de credit înregistrează o expunere în raport cu tranzacția în cauză sau investește în aceasta, este irelevantă pentru scopurile aplicării art. 21 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare.

109. În sensul celor expuse la punctul 106, precum și în Anexa nr.2 la prezentele instrucțiuni, instituția de credit are în vedere următoarele aspecte:

a) securitizările inițiate înainte de 1 ianuarie 2011 nu fac obiectul art.14-20 din regulamentul menționat în cazul în care, după această dată, nu se adaugă sau se substituie noi expuneri suport;

b) securitizările inițiate înainte de 1 ianuarie 2011 nu fac obiectul art.14-20 din regulamentul menționat, în cazul în care se adaugă sau se substituie noi expuneri suport doar până la 31 decembrie 2014;

c) securitizările inițiate înainte de 1 ianuarie 2011, în cazul în care se adaugă sau se substituie noi expuneri suport în orice moment după 31 decembrie 2014, fac obiectul art.14-20 din regulamentul menționat în măsura în care expunerile suport sunt adăugate sau substituite pentru prima dată după 31 decembrie 2014;

d) securitizările inițiate la sau după 1 ianuarie 2011 fac obiectul art.14-20 din regulamentul menționat de la data inițierii.

110. În sensul celor precizate la punctul 109 lit.c), cerințele art.21 din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, devin aplicabile indiferent de importanța sau numărul expunerilor adăugate sau substituite în cadrul securitizărilor existente.

111. Adăugarea sau substituirea unor noi expuneri nu include circumstanțe în care:

a) debitorul aferent expunerii securitizate existente nu s-a schimbat, cum ar fi cazul unui debitor care migrează de la un împrumut ipotecar către alt produs de creditare, sau al unui împrumut garantat cu proprietăți imobiliare comerciale în cazul căruia s-a produs o modificare a contractului de închiriere, a contractului de leasing sau a locatarului;

b) statutul legal sau forma de organizare a debitorului aferent expunerii securitizate existente s-a modificat, cum ar fi cazul unei entități debitoare care a traversat un proces de fuziune prin absorbție sau prin contopire, respectiv prin amalgamare ori consolidare, de

restructurare sau schimbare a formei juridice materializată, de exemplu, prin transformarea unei societăți cu răspundere limitată într-o societate profesională cu răspundere limitată;

c) substituirea unei expuneri cu altă expunere se realizează din motive contractuale specifice, bine delimitate anterior, ca urmare a clauzelor inițiale aferente tranzacției de securitizare în cauză, cum ar fi nerespectarea declarațiilor și garanțiilor acordate la vânzarea creditelor de către inițiator sau creditor inițial;

d) răscumpărarea unei expuneri se realizează pe baza numerarului, din cauza unor motive similare cu cele expuse la punctul c);

e) scadența unei expuneri existente este prelungită, fără ca expunerea să fie substituită cu o nouă expunere, cum ar fi prelungirea sau înlocuirea la scadență a unui credit garantat cu o proprietate imobiliară comercială, în condițiile în care contractul de credit inițial nu este înlocuit cu alt contract de credit;

f) valoarea unei expuneri existente fluctuează ca urmare a utilizării într-un ritm crescător a facilității disponibile, cum ar fi cazul cardurilor de credit cu solduri reînnoibile, în care debitorul optează pentru tragerea soldului disponibil.

112. Circumstanțele menționate la punctul 111 nu determină aplicarea cerințelor art.21 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, la nivelul unei tranzacții de securitizare.

113. O schemă de securitizare cu portofolii diferite de expuneri suport la nivelul cărora se efectuează adăugări sau substituirii de expuneri, face obiectul cerințelor art.21 alin.(2) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare. Similar, adăugarea unui nou portofoliu în cadrul schemei conduce la obligativitatea respectării cerințelor menționate la nivelul tranzacției de securitizare, cu impact asupra celorlalte portofolii (și implicit asupra inițiatorilor și creditorilor inițiali aferenți) în cazul cărora nu s-au efectuat astfel de modificări.

Cu titlu de exemplu, un program ABCP bazat pe creanțe achiziționate de la mai mulți vânzători, cu unul sau mai mulți inițiatori sau creditori inițiali care continuă să adauge sau să substituie expuneri, ori cu un inițiator sau creditor inițial nou care adaugă expuneri pentru prima dată, chiar în condițiile în care ceilalți inițiatori sau creditori inițiali (existenți) au încetat adăugarea sau substituirea acestora, face în întregime obiectul cerințelor

114. În aplicarea art.18 alin.(5) din *Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, Banca Națională a României impune o pondere de risc suplimentară după data de 31 decembrie 2014 pentru tranzacțiile de securitizare care fac obiectul punctului 109, lit.c).

Tabelul nr.1 – Aplicarea art.14-20 din *Regulamentul BNR-CNVN nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare, în funcție de rolurile instituției de credit în tranzacția de securitizare

Prezentarea succintă a cerinței:	Art.14 din <i>Regulamentul BNR-CNVN nr.18/16/2010</i> , cu modificările și completările ulterioare Confirmă reținerea	Art.17 din <i>Regulamentul BNR-CNVN nr.18/16/2010</i> , cu modificările și completările ulterioare Analizează, înțelege și simulează condiții de criză	Art.18 alin.(1)-(3) din <i>Regulamentul BNR-CNVN nr.18/16/2010</i> , cu modificările și completările ulterioare Monitorizează	Art.18 alin.(4) din <i>Regulamentul BNR-CNVN nr.18/16/2010</i> , cu modificările și completările ulterioare Înțelege caracteristicile structurale	Art.19 din <i>Regulamentul BNR-CNVN nr.18/16/2010</i> , cu modificările și completările ulterioare Aplică aceleași criterii pentru expunerile securitizate și expunerile reținute	Art.20 din <i>Regulamentul BNR-CNVN nr.18/16/2010</i> , cu modificările și completările ulterioare Furnizează un nivel suficient de transparență și de informații
Se aplică:	Instituției de credit care înregistrează o expunere la riscul de credit (inclusiv în rol de investitor)	Doar instituției de credit cu rol de investitor	Doar instituției de credit cu rol de investitor	Instituției de credit care înregistrează o expunere la riscul de credit (inclusiv în rol de investitor)	Instituției de credit cu rol de sponsor sau inițiator	Instituției de credit cu rol de sponsor sau inițiator
Instrucțiuni suplimentare:		Nu se aplică în cazul în care instituția de credit doar înregistrează o expunere la riscul de credit, dar nu are rol de investitor	Nu se aplică în cazul în care instituția de credit doar înregistrează o expunere la riscul de credit, dar nu are rol de investitor			
Se aplică de regulă instituțiilor de credit cu rol de:	Investitor; furnizor al unei facilități de lichiditate ne-eligibile care asumă riscul generat de pierderile aferente principalului; contrapartidă într-o operațiune de acoperire sau în cadrul unui instrument financiar	Investitor; contrapartidă într-o operațiune de acoperire sau în cadrul unui instrument financiar derivat care asumă riscul generat de pierderile aferente principalului	Investitor; contrapartidă într-o operațiune de acoperire sau în cadrul unui instrument financiar derivat care asumă riscul generat de pierderile aferente principalului	Investitor; furnizor al unei facilități de lichiditate ne-eligibile care asumă riscul generat de pierderile aferente principalului; contrapartidă într-o operațiune de acoperire sau în cadrul unui instrument financiar	Sponsor, inițiator	Sponsor, inițiator

	derivat care asumă riscul generat de pierderile aferente principalului;	Toți furnizorii de facilități de lichiditate, eligibile și ne-eligibile; contrapartidă într-o operațiune de acoperire sau în cadrul unui instrument financiar derivat care nu asumă riscul generat de pierderile aferente principalului; furnizor al unei facilități de lichiditate eligibile; furnizor al unei facilități de lichiditate ne-eligibile care nu asumă riscul generat de pierderile aferente principalului	Toți furnizorii de facilități de lichiditate, eligibile și ne-eligibile; contrapartidă într-o operațiune de acoperire sau în cadrul unui instrument financiar derivat care nu asumă riscul generat de pierderile aferente principalului	Toți furnizorii de facilități de lichiditate, eligibile și ne-eligibile; contrapartidă într-o operațiune de acoperire sau în cadrul unui instrument financiar derivat care nu asumă riscul generat de pierderile aferente principalului	derivat care asumă riscul generat de pierderile aferente principalului	Toate celelalte roluri	Toate celelalte roluri
Nu se aplică de regulă instituțiilor de credit cu rol de:							
Se aplică ponderile de risc suplimentare dacă cerințele sunt încălcate?	Da, a se vedea punctul 92 din instrucțiuni	Da	Da	Da	Da	Nu, se aplică în schimb sancțiuni specifice conform art.19 din <i>Regulamentul BNR-CNVM nr.18/16/2010</i> , cu modificările și completările ulterioare (calcularea cerințelor de capital inclusiv pentru expunerile securitizate)	Da, ponderi de risc suplimentare sunt aplicate interesului reținut de sponsor sau inițiator

Tabelul nr.2 – Aplicarea art.21 din *Regulamentul BNR-CNVN nr.18/16/2010*, cu modificările și completările ulterioare

Data de la care există schema sau programul de securitizare (Nu data de achiziție a poziției sau a asumării expunerii)	Se aplică art.14-21 din <i>Regulamentul BNR-CNVN nr.18/16/2010</i>, cu modificările și completările ulterioare?
Anterior datei de 1 ianuarie 2011 (securitizare existentă)	Nu
Nicio adăugare/substituire la nivelul expunerilor Expuneri noi adăugate/substituite după 1 ianuarie 2011, dar nu ulterior datei de 31 decembrie 2014	Nu
Expuneri noi adăugate/substituite după data de 31 decembrie 2014	Da, după data de 31 decembrie 2014
La sau după data de 1 ianuarie 2011 (securitizare nouă)	Da, imediat